

едно вретиче, ако можеше, нѣмаше да оставя три.

— Слушай, стринке, намъ ни трѣбва жито, жито! Мило и драго ще се дава. Войниците на фронта гладуватъ...

— И моя мжжъ и деверитѣ сж тамъ...

— И пакъ не давашъ житото. Приемате да гладуватъ.

— Какво всичкиятъ свѣтъ тамъ, така щатъ и тѣ. Ако войниците биха узнали, че въ хлѣба имъ сж отишли и нашитѣ три вретича, тѣ не биха посегнали къмъ него, — отговори Златка.

Старшиятъ се досѣти, че тоя споръ не е негова работа и за да не загази по-дълбоко, той тури точка. Каза на войниците да оставятъ пушките и да изнасятъ вретичата.

Златка се изпрѣчи цѣла предъ вратата съ скръстени на гърдитѣ ржце. Тя, сякашъ, израстна, стана по-голѣма и изпълни вратата на висъ и ширъ.

— Моля ти се, брате, оставете ми житцето.

— Всичкото?

— Така. Всичкото.

Старшиятъ изгледа Златка отъ горе до доле съ недоумение и подигна рамене.

— Не мога да те разбера, стринке. Ти одева каза, че всичкото можемъ да вземемъ.

— Казахъ, че ще го дигнете, а не Казахъ, че ще ви го дамъ... Нѣма да оставя да го изнесете. Старшиятъ се размѣ високо.

— Я гледай я каква е храбрал

Ние сме тука три пушки и четвъртата иде, а тя... геройката... не давамъ, та не давамъ! Хайде остави се, Бога ми.

— Вие сте четири пушки, — подзе съ промѣненъ тонъ Златка и протегна ржцетѣ напредъ. Ето ги. Само тия две ржце имамъ. Тѣ могатъ само вретено и мотивка да държатъ. Можете да ги отсѣчете; мрътва ме сложете тука предъ тоя прагъ, па тогава изнасяйте житото. Безъ него нито носачъ, нито пластачъ, нито жътваръ ще ми дойде на работа и отъ двесте кръстеца нѣма да влѣзе нищо въ хамбара. Подобре е сега тука да умра, та да не гледамъ гинещата ми мжжа за която съмъ толкова много търчала и по дни нозе не подвивала да седна. Трайте вие тамъ! Какви сте се разкиснали като мокри гайди! — обърна се и кресна на плачушитѣ момичета въ единъ край на голѣмата стая. Скоро махнете се оттука! Вървете си вжжши!

Като изпрати съ кжсъ погледъ излизащитѣ дъщери, Златка се обърна и съ сжщия тонъ продължи:

— Вие искате да ни вземете житото. Заедно съ житото вземете ни и главитѣ. Ние сме и сега ни живи, ни умрѣли. Ние не знаемъ сега, въ тоя часъ, дали сж живи мжжетѣ ни. Единъ Господъ знае, кога ще се свършитая неволя и дали нашитѣ мжже ще се върнатъ. Едно нѣщо хубаво знамъ, че безъ това житце хамбарътъ ще запустѣе и ние ще